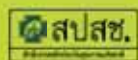


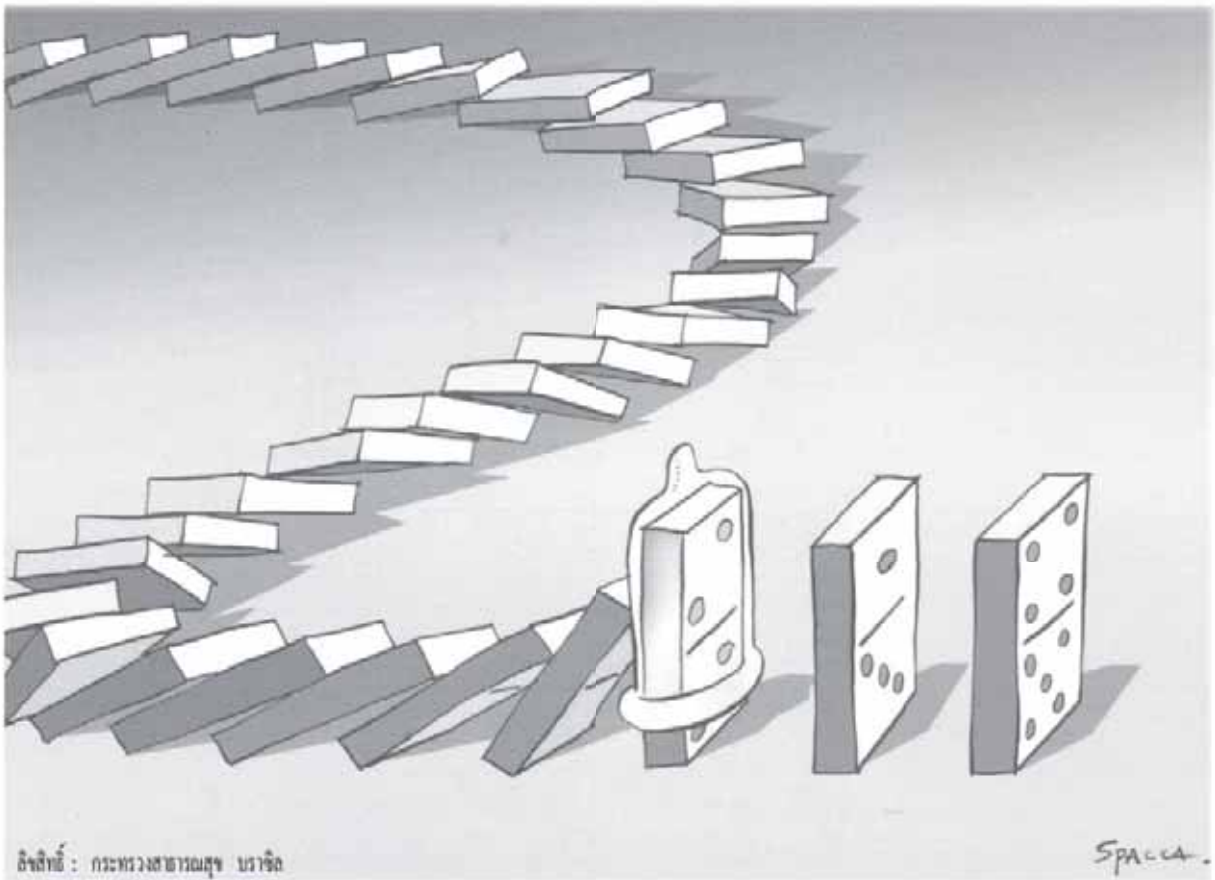


เอชไอวี ป้องกันได้



ฮา ให้คิด







ฮาให้คิด

“ฮาให้คิด” ฉบับนี้พิมพ์เพิ่มเป็นครั้งที่ 3 แล้ว พิมพ์ใหม่แต่ครั้งก็มี “เรื่อง” ใหม่ ๆ เข้ามา “ฮา” และก็ “ให้คิด” ตลอด

“ฮาให้คิด” ฉบับที่ 1 และ 2 เป็นหนังสือการ์ตูนที่ใช้ฉนวนรงค์เพื่อให้คนอ่านได้เข้าใจเรื่องเอตส์

แต่ “ฮาให้คิด” ฉบับนี้เป็นฉบับพิเศษ ไม่ใช่เรื่องเอตส์เพียว ๆ แต่มีเรื่องใหม่ที่ภูมิใจจะนำเสนอและหวังว่าคนอ่านก็จะได้ภูมิใจได้อ่านหลาย ๆ เรื่อง เช่น

แต่น แตน แต้น (เสียงกลองรัว) เป็นฮาให้คิดฉบับ การ์ตูนโป๊(ว) ซึ่งเป็นการตูนที่เกี่ยวกับเรื่อง “เพศ”

ทำไมต้องเรื่อง “เพศ” ด้วยละ

ก็เอตส์เป็นผลที่มาจากเรื่อง “เพศ” ใจ

ดังนั้น “ฮาให้คิด” ฉบับนี้ ต้องขึ้นป้ายตัวโต ๆ “น” คือ ผู้ปกครองควรแนะนำ

คือ.. แนะนำให้อ่านทันที อย่ารอช้า เพื่อความเข้าใจเรื่องเพศที่ถูกต้อง รอบด้าน เท่าทันและอยู่เย็นเป็นสุขในเรื่องเพศแบบนี้....จะพลาดได้ไง

อย่างที่ได้ออกกันแต่แรกว่า

“ฮาให้คิด” เป็นหนังสือการ์ตูนที่ใช้ฉนวนรงค์

เพื่อให้คนอ่านได้เข้าใจเรื่องเอดส์

แสดงว่า ยังมีเรื่องที่ “ไม่เข้าใจ” ก็เลยอยากจะให้เข้าใจ

เข้าใจว่า การติดเชื้อเอชไอวี เกิดขึ้นกับเราได้ ถ้าเรามีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางไม่ว่าจะด้วยสาเหตุอะไรก็แล้วแต่ รัก ไว้ใจ ไม่เคยคิดเรื่องเอดส์ เผลอไปไม่ได้เตรียมตัว ฯลฯ สารพัดเหตุผล เอาเป็นว่า ไม่ได้ใช้ถุงยางก็แล้วกัน

ฮั่นแน่ อ่านมาตรงนี้แล้ว ลองตอบตัวเองหน่อยดิ ว่า “เคยปะ” แบบ “ไม่ได้ใช้ถุงยางอะ”

ถ้ายัง “ไม่เคย” ก็อย่าพยายาม “เคย” แต่ถ้า “เคยแล้ว” ก็หาทางพยายาม “อย่าเคยอีก”

เพราะคนที่ติดเชื้อเอชไอวีไปแล้วทั่วโลก ก็เพราะมาจาก “เคยแล้ว” เกือบทั้งนั้น

เวลา “เคยแล้ว” บางคนก็ไม่รู้ว่าตัวเอง “เสี่ยง” ต่อการติดเชื้อฯไปเรียบร้อยแล้ว แบบเนี่ยะ ที่อยากจะให้เข้าใจ

อ่าน “ฮาให้คิด” จบแล้ว เอาให้แฟนอ่าน แฟนอ่านเสร็จแล้ว เอาให้พี่ ๆ น้อง ๆ อ่าน พี่ ๆ น้อง ๆ อ่านเสร็จแล้ว เอาให้เพื่อนสนิทอ่าน เพื่อนสนิทอ่านเสร็จแล้วเอาให้เพื่อนบ้านอ่าน พุดง่าย ๆ ว่า เอาให้คนที่คุณรู้จักได้อ่านให้มากที่สุด

แต่อย่าลืมกระซิบบอกคนที่คุณยื่น “ฮาให้คิด” ให้อ่านก่อนนะ

“ไม่เคย ก็อย่าเคย ถ้าเคยแล้วก็อย่าเคยอีก เป็นห่วง จีบ จีบ” แค่นี้แหละ พอเค้าอ่านเสร็จแล้วเค้าก็จะอุทานถึงคุณว่า

“ดี จัง แก”

เฮ้อ พลิกอ่านข้างในได้แล้วจ้า

6



Candle In The Rain

รักในวัยเรียนเหมือนจุดเทียนกลางสายฝน

รักได้ - สบายใจ 53



64

เพฟ: สิมพันธ์

A Night To Remember

106

พลเสื้อด...

จุดเริ่มของการดูแลสุขภาพ



มีอะไรใน..



ฉบับ การ์ตูน



ตรวจ : ไม่ตรวจ
100

115



เขตส์รักกษาได้...ถ้า? 137

Candle In The Rain



กิจกรรม “การประกวดนวัตกรรมสื่อเพศศึกษาเพื่อเยาวชน” เป็นกิจกรรมหนึ่งในโครงการเพศศึกษาเพื่อเยาวชน โดยกระบวนการประกวด เริ่มขึ้นเมื่อกลางปี พ.ศ. 2552 ด้วยความเชื่อมั่นว่า เยาวชนสามารถสื่อสารเรื่องเพศกับคนวัยเดียวกันได้ ด้วยเนื้อหา และวิธีการที่น่าสนใจ สอดคล้องกับวิถีชีวิตในปัจจุบัน

การ์ตูนเรื่องนี้เป็นส่วนหนึ่งของผลงานการประกวดนวัตกรรมสื่อเพศศึกษาเพื่อเยาวชน ...รัก ใคร่ และเรียนรู้ (Love Lust & Learning) โดยโครงการก้าวอย่างองอาจเข้าสู่องค์การแพธ

การ์ตูนเรื่อง Candle in the rain เขียนกลางสายฝน ได้รับรางวัลชนะเลิศระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ด้วยฝีมือเด็กหนุ่ม ๓ คน จากโรงเรียนส่วบุญโญปถัมภ์ จ.ลำพูน ได้แก่

๑.นายอนุตร ทับทิมศรี

๒.นายปณชิต คุบฉิย

๓.นายภูริภาพ บุรณะวิวัฒน์

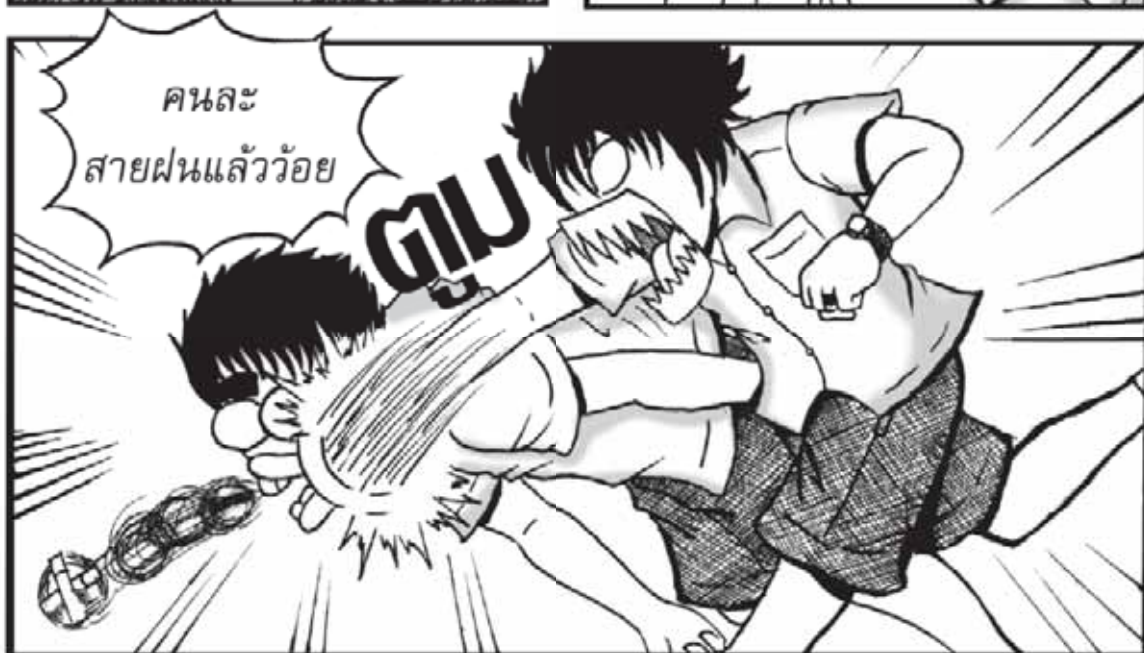
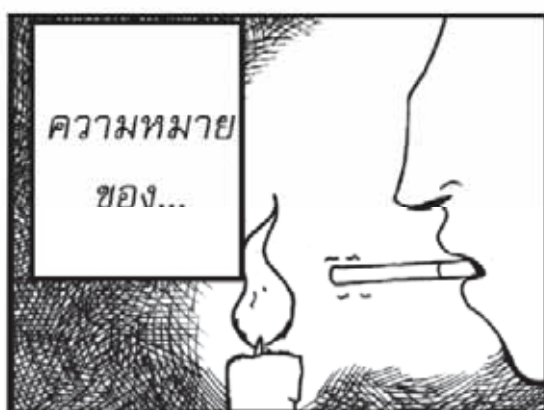
ที่ปรึกษาด้านเทคนิค ทรงวิทย์ สักกิติกุล

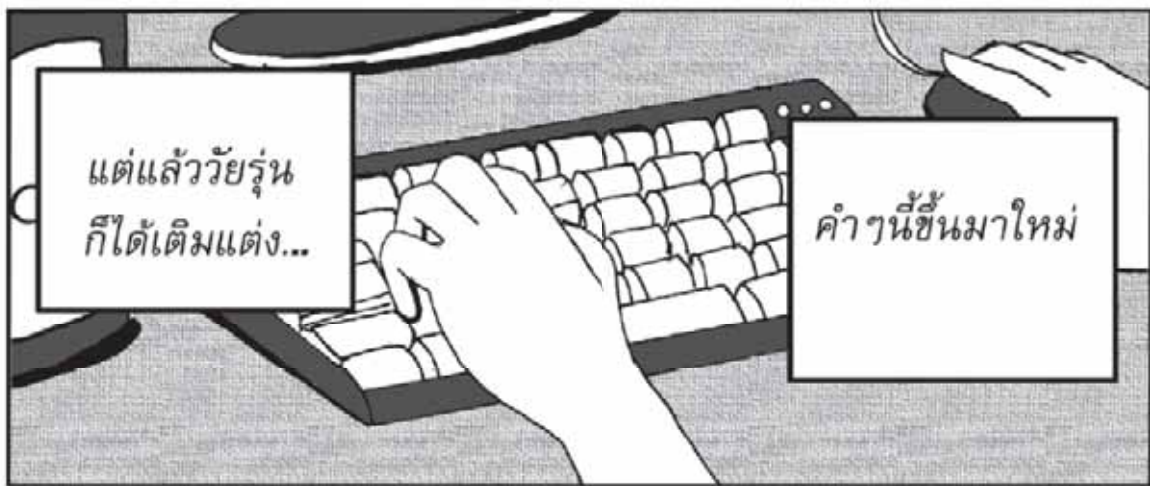
Candle In The Rain

รักในวัยเรียน คล้ายจุดเทียนกลางสายฝน
แต่มันไม่สน ชอกางร่มแล้วจุดเทียน

หากมันบ่อาจบ่่างที่พูด เหตุการณ์นี้คงไม่เกิดขึ้น
“ถังค์” เด็กหนุ่มวัย 17 ปี ผู้ที่ได้ทำ “เทียน”(คนรัก)
ดับท่ามกลางสายฝน เขาจึงพวงพวงมา
วิถีทางที่จะทำให้ “เทียน” เล่มนั้น
กลับมามีแสงสว่างดังเดิม

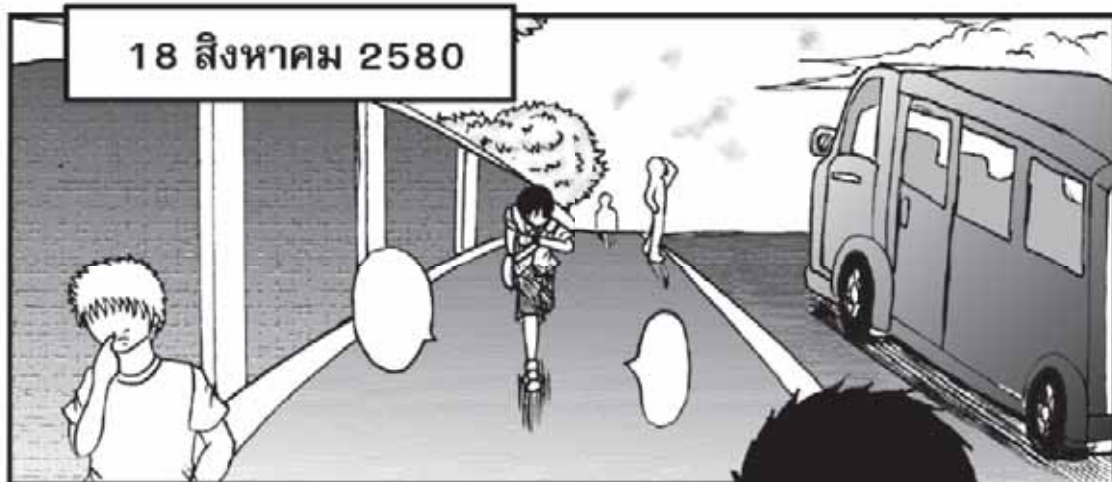








18 สิงหาคม 2580



พ่อนะพ่อ!!
ไหนดอกว่า
จะให้ติดรถ
มาด้วยกัน!!



โอ้ย...
ขอให้ทัน
เถอะๆๆ



ถังค์ (17)











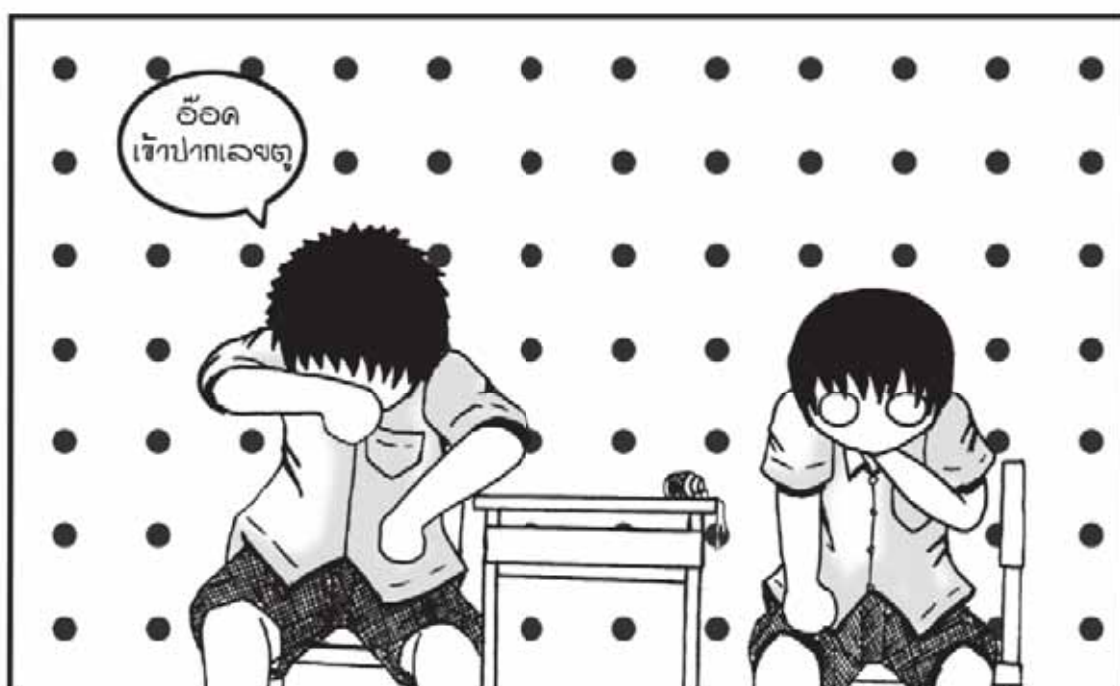


เพียงแต่ว่า
เทียน เล่มนั้น

ผมเพิ่งทำมัน
ดับลงไป
เมื่อไม่นานมานี้เอง





















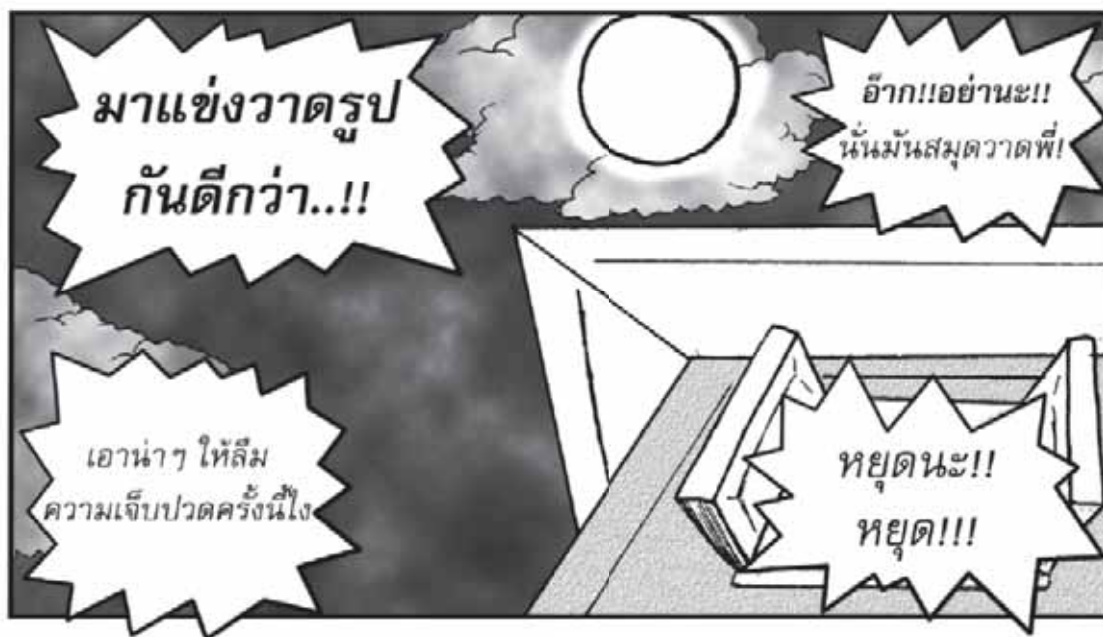






















ขอบคุณ
นะ...
แก้ว

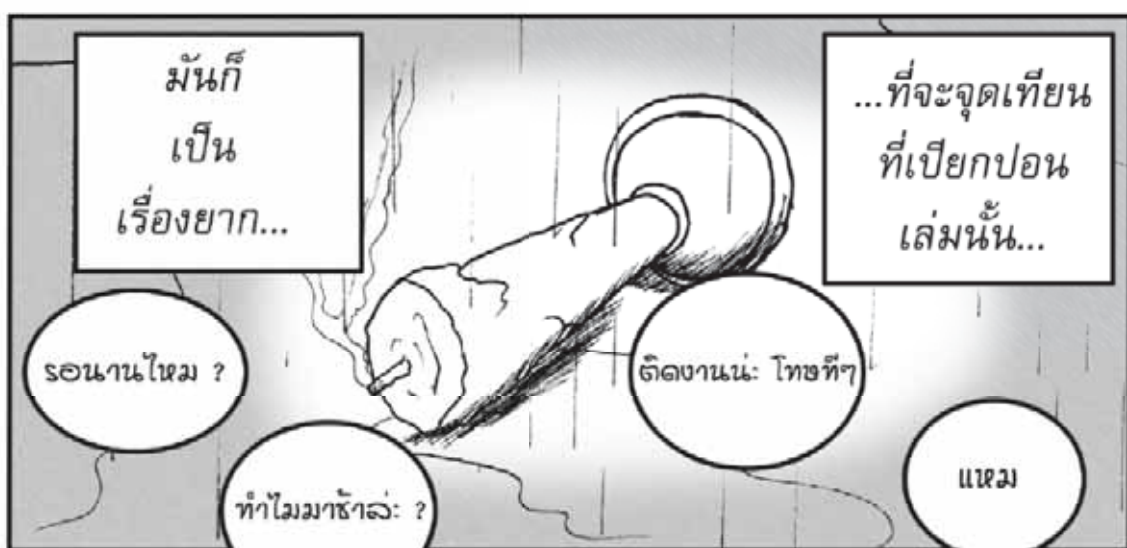
ไม่...
เป็นไร

บางที....
คนที่ทำให้เรื่อง
มันยุ่งยาก
อาจจะเป็นฉันเอง..

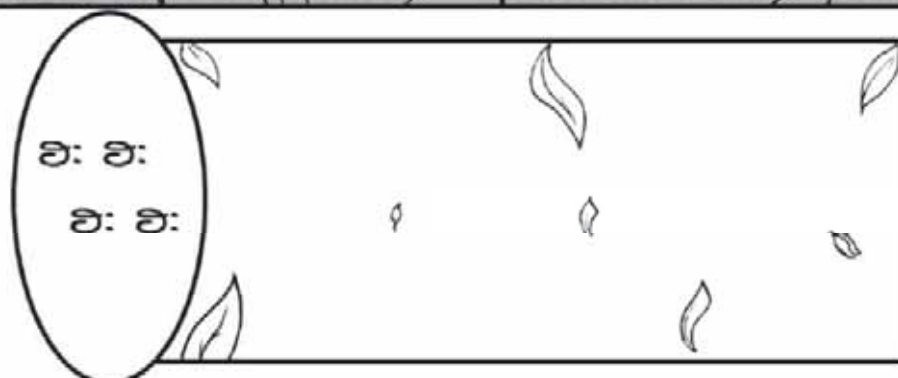
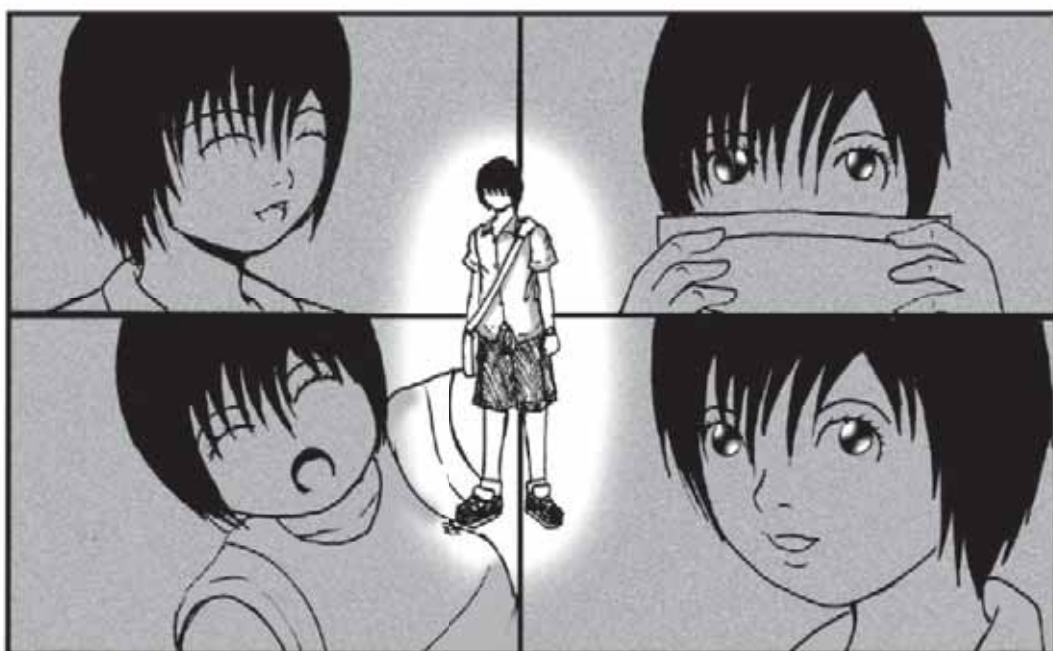
เดี๋ยวฉัน
จะไปขอโทษ
เขาแล้วละ..

ถ้าหาก
เกิดเรื่องราว
ที่ไม่คาดคิดขึ้น...













เธอจะ
มาโทษฉัน
ได้ยัง...



อึบ















วัยรุ่น
กับ
ความรัก..

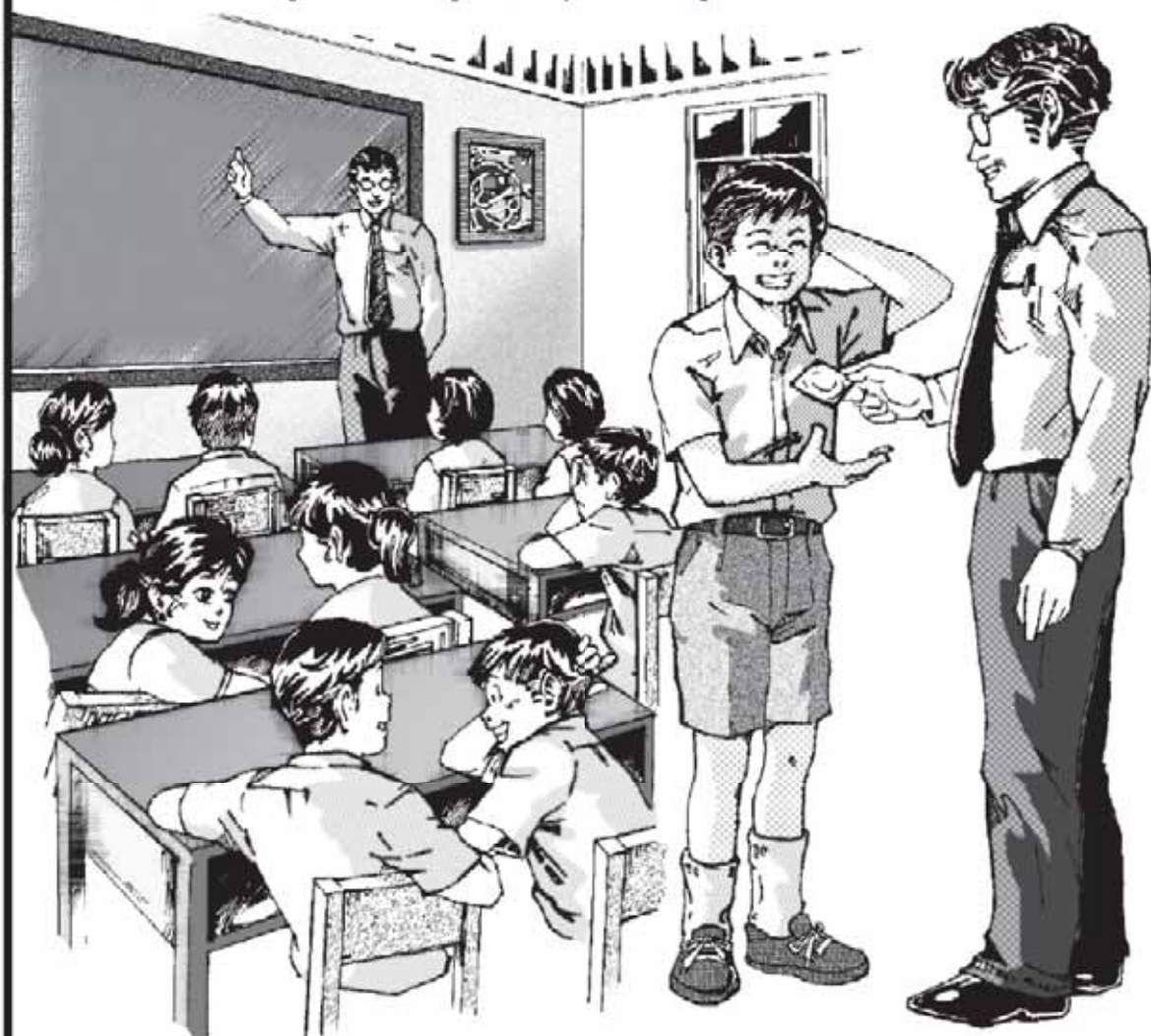
..มันเป็น
ของคู่กัน..

..กะแล้วว่า
ต้องลงเอย
กันแบบนี้..

เอะใจ
ตั้งแต่ Shot
หอมแก้ม
แล้วล่ะนะ..

รับได้ - สบายใจ

ครูเดีวเป็นครูสอนวิชาสุขศึกษาในโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่ง.....
วันหนึ่งได้สอนนักเรียนหัวข้อ “เพศศึกษา” โดยได้สอนให้นักเรียนเห็นถึงประโยชน์
ของถุงยางอนามัยว่า ป้องกันเอดส์และการตั้งครรภ์ได้ แต่เมื่อลูกศิษย์คนหนึ่งเกิดขอ...
ถุงยางจากเขาขึ้น ครูเดีวก็รู้สึกตะขิดตะขวงใจ จนไม่กล้าที่จะให้ แต่เมื่อเห็นลูกศิษย์
มีโอกาเสี่ยง ครูเดีวเลยเป็นผู้หยิบยื่นถุงยางให้แก่ลูกศิษย์เสียเอง...



ครูเดี่ยว...ผู้สอนวิชาสุขศึกษา เดินเข้ามาในห้องเรียน ม.4/3



นายบอยนักเรียนหัว ใจกล้าประจำชั้นถามขึ้น



พร้อมทั้งสอนถึงวิธีใช้ เพื่อสร้างความคุ้นเคย นายบอยสนุกสนานกว่าเพื่อน



เมื่อหมดชั่วโมงเรียนครูเดี๋ยวจึงเก็บถุงขนมและปล่อยนักเรียนกลับบ้าน นักเรียนส่วนใหญ่ต่างทยอยกันกลับ ยกเว้นนายบอยที่เดินตรงมาหาเขา ครูเดี๋ยวสงสัยเพราะปกตินายบอยจะเป็นนักเรียนคนแรกที่จะออกจากห้องเรียนแทบจะทันทีที่หมดชั่วโมง



นายบอยพูดอย่างไม่อ้อมค้อมจนครูเดี๋ยวตกใจ



ถ้าไม่ให้ก็ไม่เป็นไร ผมกลับละครับ



ครูเดี๋ยวอยากดบปากตัวเอง ใครจะเอาถุงขนมไปชักผ้าล่ะ!



ครูเดี๋ยวได้แต่งงานายบอยนี้ยังไง อายุแค่นี้จะมีเพศสัมพันธ์แล้วหรือน้อยแน่





ครูเดียวสังเกตเห็นเด็กวัยรุ่นซึ่งหน้าตาคล้ายนายบอยนักเรียนของเขา



กำลังเต้นอยู่กลางฟลอร์กับเพื่อนๆ
ทั้งหญิงและชายวัยเดียวกันอย่างเมามัน



ครูเดียวสงสัยเพราะแสงไฟหลากสี
วูบวาบทำให้สังเกตยากขึ้น



พอจะลุกขึ้นไปดูใกล้ๆ เด็กกลุ่มนั้น
ก็หายไปกับความมืดเสียแล้ว





หยิบถุงยางอนามัยหลายชิ้นส่งให้นายบอย

เอาเลยสิ...เมื่อวันก่อน
เธอขอครูไม่ใช่เหรอ



นายบอยกลับปฏิเสธ

ไม่เป็นไรครับ ผมไม่ขอ
ได้แล้ว



ยังทำให้ครูเดียวใจหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม นายบอย
คงมีอะไรกับสาวไปแล้วเมื่อคืนนี้

ไม่เอา

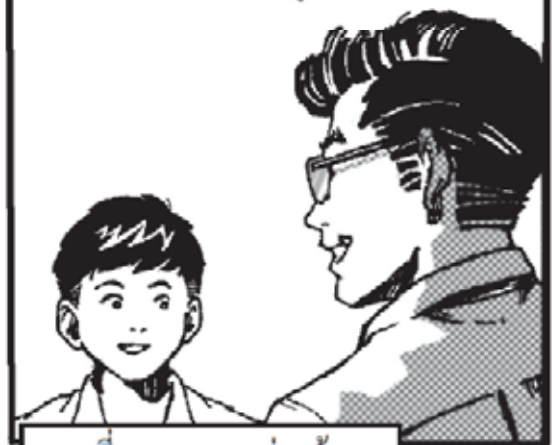


แต่ผมไม่จำเป็นต้องใช้แล้วครับ

จริงครับ



ถึงคราวที่แล้วไม่ได้ใช้...แต่ว่า
ครั้งต่อไปเธอควรจะใช้นะ



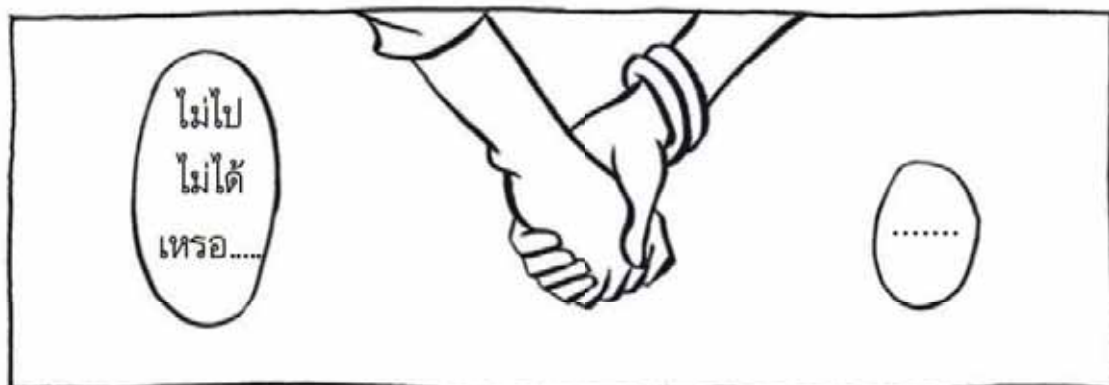
ครูเดียวพยายามหวานล่อม

ถึงผู้หญิงจะเป็นเพื่อนเธอไม่ควรมั่นใจ
ว่าจะไม่คิดเชื่อ แล้วเรื่องท้องอีกล่ะ





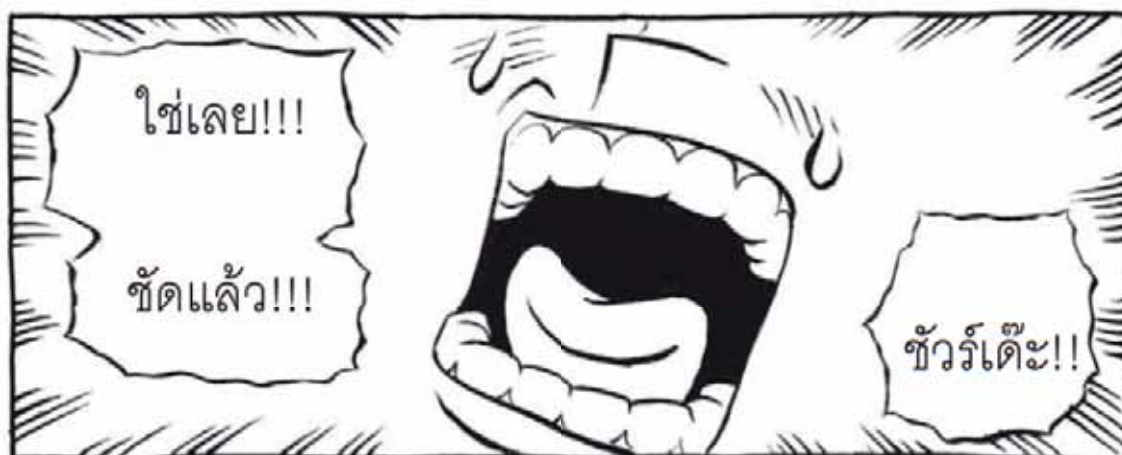




เพศสัมพันธ์ เกิดจากโครงการก้าวอย่างเข้าใจ เห็นว่าการ์ตูนสามารถเป็น ช่องทางการเรียนรู้เรื่องเพศได้ โดยที่ไม่จำเป็นต้องมีคำข้อยกเว้นว่า “ลามก” เสมอไป และ เรื่องเพศไม่ควรเป็นเรื่องที่ห้ามถามหรือรอให้ถึงเวลาถึงรู้เอง ซึ่งก็ได้รับความร่วมมือจาก นักเขียนการ์ตูนมืออาชีพ เพื่อสร้างสรรค์สื่อการเรียนรู้เพศศึกษาในรูปแบบที่ “โดนใจ” เยาวชน และเชื่อมั่นว่าการ์ตูนสามารถสร้างสรรค์ให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่าง คนในสังคมได้









เพชร : สัมพันธ์

A-NIGHT TO REMEMBER

เรื่องและภาพ : ทรวงวิทย์ สักตติกุล





ความรักของหนุ่มสาวนะ
เมื่อมาถึงจุดๆหนึ่ง
จะมามัวงมมือ
เกี่ยวก้อยกันได้ไง..
มันต้อง
"พัฒนาความสัมพันธ์"!!

.....



แล้วนี่ฝ่ายหญิง
อุตส่าห์เปิดโอกาสให้
ขนาดนี้แล้ว..
ในฐานะผู้ชาย
นี่คือสิ่งที่แก
"ต้อง"ทำไม่ใช่
เพื่อตัวแกแต่
เพื่อตัวเธอด้วย!!







ใช้นั่น ก็ หมายถึง “ถุงยาง” ไข่ล่ะโว้ย ..!!!







ยาคุม
ขยับ
หัวใจ
...!!!

สยบ
ตุบ
ปอง
!!!







ยาคุมมีทั้งแบบ 21 เม็ด

และแบบ 28 เม็ด จริงๆ

ไม่ต่างกับแบบ 21 แต่มีไว้ให้

กินต่อเนื่องกันลิ้ม...การกินยาให้กินเม็ดแรก

ภายในห้าวันของการมีประจำเดือน

และกินทุกวันจนหมด

แผงต่อไปแบบ 21

ให้เว้นไป 7 วันแล้ว

เริ่มแผงใหม่

แบบ 28 เม็ด

ให้กินแผงใหม่

ต่อไปได้เลย....

ถ้าลิ้มกิน 1 วัน ให้กิน 2 เม็ด

ในวันต่อไป

ถ้าลิ้ม 2 วัน ให้กิน 2 เม็ด

ในวันที่ 3 และ 2 เม็ดในวันที่ 4

ถ้าลิ้มเกิน 2 วัน

ให้เลิกกินแผงนั้นไปเลย



ส่วนไ้ยาคูมฉุกเฉินต้องกินเม็ดแรก
ภายใน 72 ชั่วโมงหลังปฏิบัติการเสร็จ
ส่วนเม็ดที่สองห่างจากเม็ดแรก 12 ชั่วโมง



ยาคุมฉุกเฉิน
ถึงกินถูกวิธีก็คุมได้ 85%





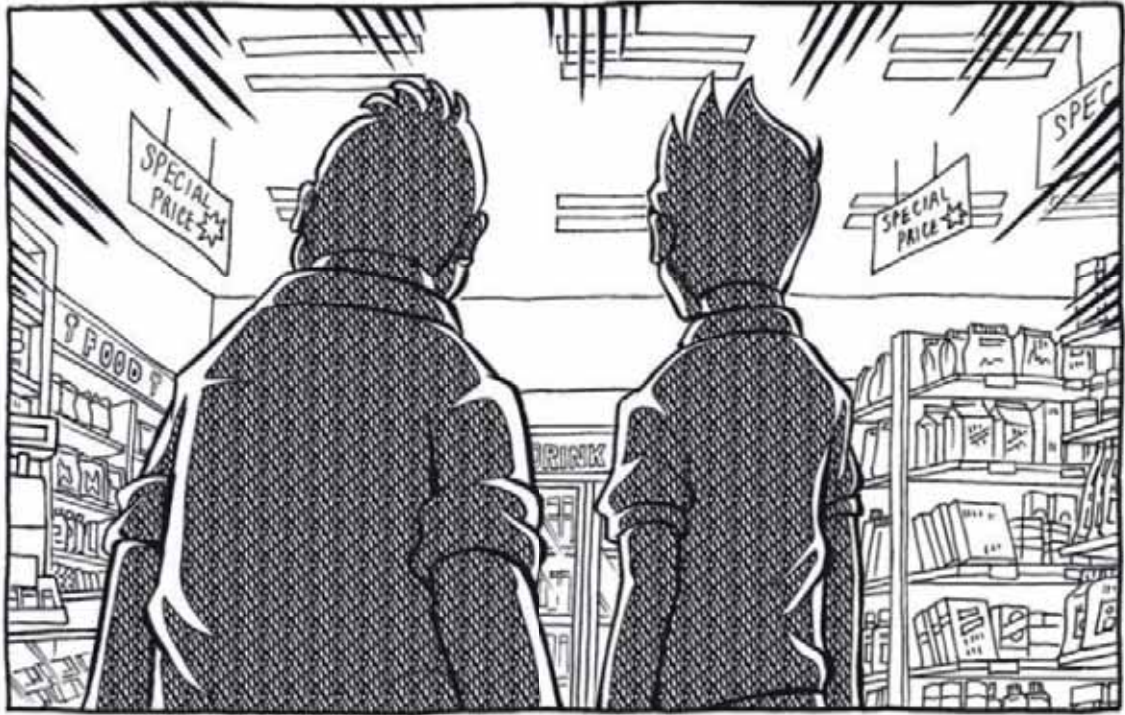








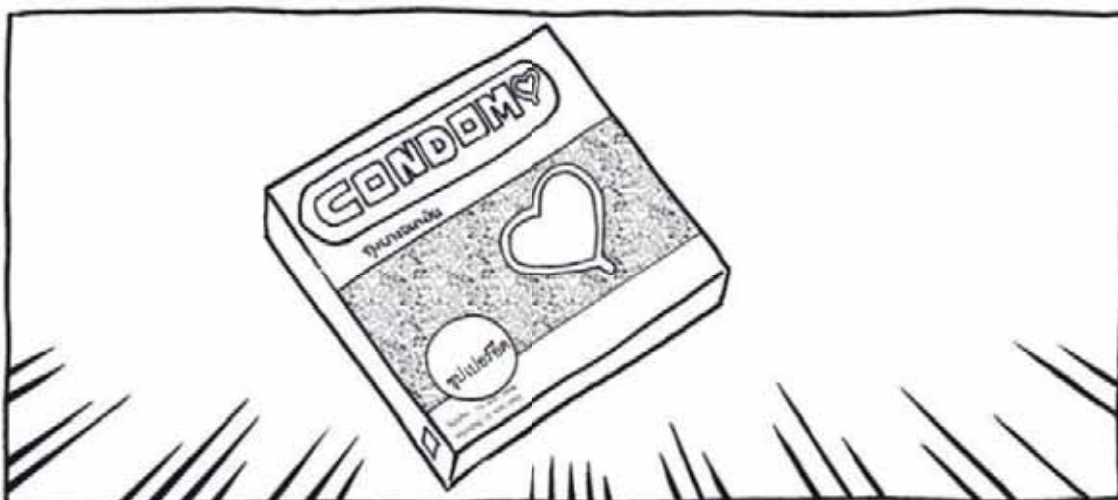






















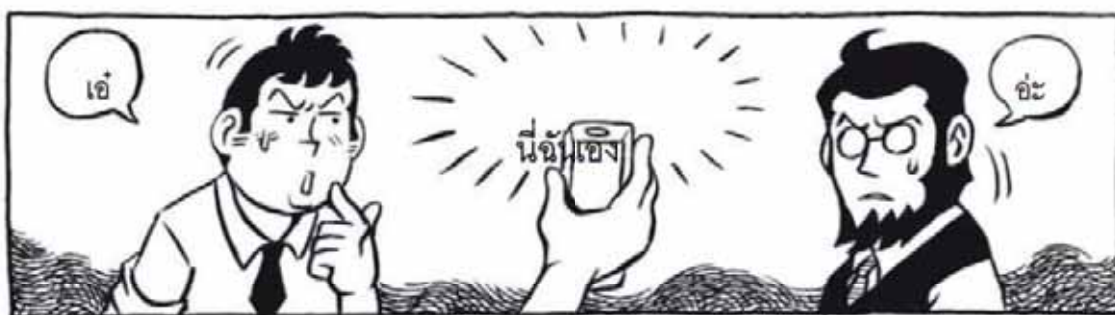


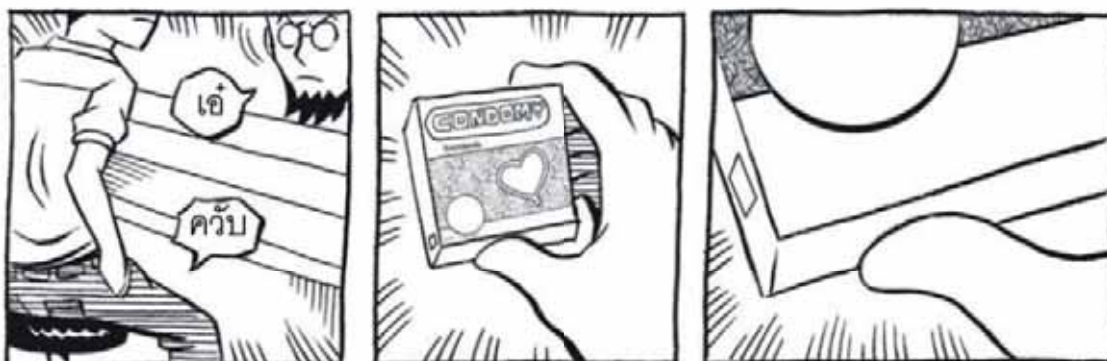












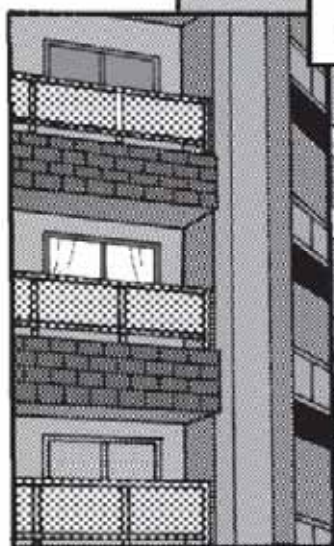
ตรวจ...

ไม่ตรวจ

ชล พนักงานบริษัทกังวลว่าตัวเองจะติดเชื้อ
เพราะไปมีพฤติกรรมเสี่ยงมา แต่ก็ยังลังเลที่จะ
ตรวจเลือดจนเมื่อเขาเห็นโปสเตอร์ประชาสัมพันธ์
เรื่อง “การตรวจเลือดโดยสมัครใจ” เขาสนใจ
และเข้าไปขอคำปรึกษา ในที่สุดก็ได้คำตอบ
ให้ตัวเองว่าเขาจะตรวจหรือไม่ตรวจเลือดดี



ชล ชายหนุ่มวัยยี่สิบหก นอนพลิกไปพลิกมาบนเตียง
อย่างกระสับกระส่าย อาการอย่างนี้เขาเป็นมาเกือบหนึ่งเดือนแล้ว



ไม่น่าเลชดู
ถ้าคืนนั้นไม่ประมาท
คงไม่ต้องมานอน
ก่ดุ้มใจอย่างนี้

ชลถอนหายใจ
เฮือกใหญ่ก่อน
พลิกตัวอีกครั้ง

เคียด
ไว้ม
เคียด



ก็จะไม่ให้เครียดได้
อย่างไร ในเมื่อหนึ่ง
เดือนก่อน เขาได้ไปมี
เพศสัมพันธ์กับผู้หญิง
คนหนึ่งที่เขาทั้งคู่รักกัน
เพียงไม่กี่ชั่วโมงจาก
การไปเที่ยวที่ผับแห่งหนึ่ง



หลังจากหุดคุ้ยกัน
ถูกคอลงท้ายก็มี
เพศสัมพันธ์กัน แล
ยังเป็นเพศสัมพันธ์
แบบไม่ได้ป้องกัน
เสียด้วย...





แต่ซัยก็ยังเคาะประตูอยู่นั่นแหละ
ชลทนไม่ไหวเลยลุกไปเปิด













ได้ประเมินความ
หัวใจของ เสี่ยงตัวเอง เมื่อสามารถ
เรื่องวิชีซีที ประเมินได้ว่าตัวเองได้
คือการให้คน ไปมีพฤติกรรมเสี่ยง
มาหรือไม่

ก็จะนำไปสู่การตัดสินใจ
ว่าจะตรวจหรือไม่ตรวจเลือดดี แต่ทั้ง
นี้จะต้องได้รับการบริการให้คำปรึกษา
ได้รับข้อมูลรอบด้านก่อนที่จะตัดสินใจตรวจหรือไม่ตรวจ

ถ้าตรวจแล้วรู้ว่าตัว
เองติดเชื้อ กำลังใจ
จะไม่ถดถอยหรือครับ

อาจจะมีบ้างค่ะ แต่ถ้ารู้ผลเลือดเร็วเราก็
สามารถจัดการเรื่องดูแลสุขภาพได้
อย่างทันท่วงที ในกรณีที่เราตรวจแล้วพบว่า
ผลเลือดเป็นลบเราก็ได้ประเมินความ
เสี่ยงของตัวเองและจะได้ป้องกันการ
ติดเชื้อ

ประเมินความ
เสี่ยงของตัวเอง
ยังไงหรือครับ

การประเมินความเสี่ยงคือ การทบทวนว่าตัวเองได้
ไปมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการรับเชื้อเอชไอวีมาหรือไม่
ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่
ใช้ถุงยางอนามัยและการใช้เข็มฉีดยาร่วมกับผู้อื่น



ถ้าอย่างนั้นเราก็
มีพฤติกรรมเสี่ยง

แล้วถ้าหากผมตัดสินใจ
ตรวจเลือดล่ะครับ
ผมจำเป็นต้อง
รู้อะไรบ้าง

ชลบอกกับตัวเอง
อย่างหน้าตาเศร้าสร้อย
ก่อนถามเจ้าหน้าที่
ต่อว่า

มีอยู่สองสาม
เรื่องที่คุณควร

ทราบก่อน
ตัดสินใจค่ะ



เรื่องแรกก็ต้องเตรียม
ความพร้อมด้านจิตใจ ต้อง
ถามตัวเองว่าจะรับกับผลเลือก
ที่ออกมาไม่ว่าจะเป็นบวกหรือลบ
ได้มากน้อยแค่ไหน



ถ้าสภาพจิตใจพร้อมแล้ว
ก็ต้องแน่ใจว่าพฤติกรรม
เสี่ยงครั้งสุดท้ายนั้นเกิด
ขึ้นได้สามเดือน
หรือยัง

เพราะถ้ายังไม่ครบสามเดือน
ก็จะตรวจหาเชื้อเอชไอวีไม่เจอ
แล้วก็ต้องมั่นใจว่าในระหว่าง
สามเดือนนั้น ไม่ไปมีพฤติกรรม
เสี่ยงมาอีกไม่อย่างนั้นผลตรวจ
เลือดก็จะเชื่อถือไม่ได้



และเรื่องสุดท้ายคือข้อมูล
ในการดูแลสุขภาพไม่ว่า
ผลเลือกจะเป็นบวก
หรือลบ



ผลเลือกเป็นบวกแล้วต้องดูแล
สุขภาพผมพอเข้าใจแต่ถ้าผล
ออกมาเป็นลบจำเป็นต้อง
ดูแลสุขภาพด้วย
หรือครับ



จำเป็นค่ะ ถ้าคุณอยากให้ผลเลือกคุณเป็นลบ
ตลอดไปคุณก็ต้องหาวิธีป้องกันไม่ให้ผล
เลือกเป็นบวกเช่นใช้ถุงยางทุกครั้ง
ที่มีเพศสัมพันธ์และไม่ใช่ซิม
ผัสช่วยกันผู้อื่น

ชลพักหน้าอย่างเข้าใจยังมีเวลาอีกสองเดือนในการ
ตัดสินใจว่าเขาจะตรวจหรือไม่ตรวจเลือดดี สองเดือน
แห่งการถามใจตัวเองว่า “พร้อม” หรือ “ไม่พร้อม”
ที่จะรู้ผลเลือก

ขอบคุณ
มากครับ



ไม่เป็นไรค่ะ แต่
อย่าลืมนะค่ะว่าทั้งหมด
ขึ้นอยู่กับความ
สมัครใจของคุณ

พลเลือด...

จุดเริ่มของการดูแลสุขภาพ



หลายครั้งที่คนเรามักจะกังวลว่าเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีเพราะไปกินข้าว เล่นกีฬา ใช้ห้องน้ำร่วมกับผู้ติดเชื้อ จนทำให้ไปตรวจเลือดหาการติดเชื้อเอชไอวีเพื่อคลายความกังวล

อย่างไรก็ตาม ความเสี่ยงข้างต้นไม่ใช่ความเสี่ยงจริงที่จะทำให้ติดเชื้อเอชไอวีได้ ข้อมูลจากกระทรวงสาธารณสุขระบุว่า กว่า ๘๐% ของผู้ติดเชื้อ ติดเชื้อเอชไอวีจากการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้อุปกรณ์ป้องกัน ในขณะที่ผู้ติดเชื้อจำนวนหนึ่งก็ยังไม่ทราบว่าตัวเองติดเชื้อแล้ว ทั้งนี้เพราะประเมินความเสี่ยงต่อการติดเชื้อของตัวเองผิดพลาด

ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น?

เวลาเราจะมีเช็กส์กับใครสักคน ก็เลือกแล้วเลือกอีกว่าต้องดูดี สวย หล่อ หรือเป็นคนที่รู้จัก คบกันมานาน ไว้วางใจได้ว่าปลอดภัย ไม่น่าจะนำโรคมาให้เรา

บางครั้ง เป็นกรณีของสามีภรรยาที่อยู่ด้วยกันมานาน และเชื่อใจว่าต่างฝ่ายต่างก็มีเช็กส์กับเราคนเดียว โดยไม่ได้สื่อสารหรือไม่กล้าสื่อสารกันว่า แต่ละฝ่าย

เคยมีประวัติทางเพศอย่างไรกันมาบ้าง ซึ่งส่งผลให้ประเมินความเสี่ยงต่อการติดเชื้อของตัวเองผิดพลาดไปด้วย

ดังนั้น การสื่อสารเรื่องเพศกับคู่อิงเป็นเรื่องจำเป็นและเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เราไม่เสี่ยงต่อการติดเชื้อ แต่หากเป็นเรื่อง “ยาก” การใช้ถุงยางอนามัยกับทุกคนและทุกครั้งก็เป็นการป้องกันได้

แล้วถ้าประเมินแล้วว่ามีโอกาสเสี่ยง จะทำอย่างไร

หากเราเคยมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ใช้ถุงยาง เป็นไปได้ว่าเราก้อาจเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ซึ่งวิธีเดียวที่จะรู้ว่าเราติดเชื้อหรือไม่ก็คือ การตรวจเลือด

ทั้งนี้ ระยะเวลาที่จะไปตรวจ ให้นับจากวันที่เรามีความเสี่ยงครั้งสุดท้ายนาน ๓ เดือน ผลเลือดที่ออกมาจะเป็นการยืนยันตั้งแต่อดีตจนถึงความเสี่ยงครั้งล่าสุดนั้น

แต่ก่อนจะตรวจ...อาจต้องประเมินความพร้อมของตัวเอง ทั้งเรื่องการจัดการตัวเองหลังรู้ผลเลือดแล้วและเรื่องการเปิดเผยผลเลือดกับคนในครอบครัว

ถ้าประเมินแล้วคิดว่ายังไม่พร้อม...การหาข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับเอชไอวี/เอดส์ จะทำให้เรามีข้อมูลในการดูแลตัวเอง และเมื่อถึงจังหวะเวลาที่คิดว่าพร้อมก็ค่อยไปตรวจ

แต่หากประเมินแล้วคิดว่า พร้อม การเดินเข้าสู่ระบบบริการก็จะช่วยให้เราดูแลสุขภาพตัวเองได้ โดยไม่ต้องรอให้เจ็บป่วยหนักเสียก่อน ซึ่งการเข้ามารักษา

เมื่ออาการเจ็บป่วยมากแล้วจะทำให้การรักษาซับซ้อนและใช้เวลามากขึ้น ทำให้เสียเวลาและเสียโอกาสต่างๆ ในชีวิต

กระบวนการตรวจรักษาเป็นอย่างไร?

สิทธิประโยชน์ด้านสุขภาพไม่ว่าจะเป็นบัตรทอง ประกันสังคม หรือสิทธิข้าราชการ ครอบคลุมการรักษาเอชไอวี/เอดส์ โดยผู้รับบริการไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่ม ตั้งแต่การตรวจเลือด โดยมีกระบวนการให้คำปรึกษาทั้งก่อนตรวจและหลังตรวจ

หากตรวจแล้ว ผลเลือดออกมาเป็นลบ แปลว่า ย้อนหลังไป ๓ เดือนจนถึงปัจจุบัน เราไม่ได้ติดเชื้อเอชไอวี แต่ไม่ได้แปลว่าจะปลอดภัยตลอดไป ดังนั้นการป้องกันจึงยังเป็นเรื่องสำคัญเพื่อรักษาให้ผลเลือดของเราเป็นลบไปตลอด



ถุงยางอนามัยเป็นหนึ่งในทางเลือกในการป้องกัน ยังมีวิธีอื่นๆ ที่จะช่วยลดโอกาสเสี่ยงต่อการติดเชื้อได้ (หากไม่สะดวกที่จะใช้ถุงยาง) เช่น การช่วยตัวเอง การสื่อสารกับคู่ การสัมผัสกันภายนอก เพศสัมพันธ์แบบไม่สอดใส่ เป็นต้น

หากผลเลือดเป็นบวก แปลว่าเราติดเชื้อเอชไอวี แต่ไม่ได้แปลว่าชีวิตเราจะจบลงพร้อมกับผลเลือดเพราะ “เอชไอวีควบคุมได้ เอดส์รักษาได้”

โดยปกติ เมื่อเชื้อเอชไอวีเข้าไปในร่างกายจะค่อยๆ ทำลายภูมิคุ้มกันไปเรื่อยๆ โดยจะไม่ทำให้เราป่วยในทันทีหรือเรียกได้ว่ามีภาวะสุขภาพเหมือนเดิม ซึ่งเรียกว่า ผู้ติดเชื้อเอชไอวี และเมื่อภูมิคุ้มกันต่ำลงจนมีโอกาasเป็นโรคติดเชื้อฉวยโอกาสที่รุนแรง จึงเรียกว่า ผู้ป่วยเอดส์ ซึ่งอัตราเฉลี่ยของผู้ติดเชื้อในประเทศไทยจะใช้เวลา ๗-๑๐ ปีตั้งแต่รับเชื้อ จึงเริ่มป่วยด้วยโรคติดเชื้อฉวยโอกาส

โรคติดเชื้อฉวยโอกาสทุกโรคสามารถรักษาได้ บางโรคสามารถกินยาเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดหรือกลับมาเป็นซ้ำ ถ้าเข้าสู่ระบบการรักษาอย่างเหมาะสมตามภาวะสุขภาพ

ส่วนเชื้อเอชไอวี ก็สามารถควบคุมได้ด้วยการกินยาด้านไวรัส จนภาวะภูมิคุ้มกันกลับมาอยู่ในระดับปกติได้ ทั้งนี้กระบวนการรักษาจะให้บริการตรวจระดับภูมิคุ้มกันทุก ๖ เดือน บริการตรวจวินิจฉัย ป้องกัน รักษาโรคติดเชื้อฉวยโอกาส จ่ายยาด้านไวรัสเมื่ออยู่ในเกณฑ์ที่ต้องได้

เมื่อได้รับยาด้านไวรัสแล้วจะได้รับบริการตรวจภูมิคุ้มกัน (CD4) เพื่อติดตามผลการรักษาด้วยยาด้านไวรัสทุก ๖ เดือน บริการตรวจไวรัสในกระแสเลือดเมื่อครบ ๖ เดือนหลังเริ่มกินยาด้านไวรัส บริการตรวจหาเชื้อดื้อยา บริการ

ตรวจอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น ตรวจการทำงานของตับ ความเข้มข้นของเลือด
บริการปรึกษาและแจกถุงยางอนามัยเพื่อการป้องกัน

ส่งท้าย...

การที่เรารู้ผลการติดเชื้อเอชไอวีก่อนที่จะป่วย นับว่าเป็นจังหวะเวลาที่จะ
ช่วยให้เรามีโอกาสตรวจสุขภาพทั่วไปและตรวจเลือดประเมินระดับภูมิคุ้มกัน
เพื่อนำไปสู่การวางแผนเข้ารับการรักษาอย่างต่อเนื่องและเฝ้าระวังระดับ
ภูมิคุ้มกันเพื่อการรักษาตัวเองด้วยยาต้านไวรัสในช่วงเวลาที่เหมาะสม

แต่หากยังกังวล ต้องการปรึกษาปัญหาเอดส์ สามารถโทรศัพท์มาพูดคุยได้ที่
๐๒-๓๗๒๒๒๒๒ ตั้งแต่ ๑๐ โมงเช้าถึงสองทุ่ม ทุกวัน เป็นบริการฟรี ไม่ถามชื่อ

คลินิกนิรนาม โทร ๐-๒๒๕๖-๔๑๐๗-๙ กด ๑ จันทร์-ศุกร์ ตั้งแต่เวลา
๐๘.๐๐-๑๙.๐๐ น.

วันเสาร์ ตั้งแต่เวลา ๐๘.๐๐-๑๖.๐๐ น.

หรือจะสอบถามข้อสงสัยเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์บัตรทอง โทร ๑๓๓๐
ตลอด ๒๔ ชั่วโมง และสิทธิประกันสังคม โทร. ๑๕๐๖ ตลอด ๒๔ ชั่วโมงเช่นกัน

หรือ www.aidsaccess.com

www.teenpath.net

www.thinkhiv.com

ตรวจเลือดไม่จบที่ลบหรือบวก
แต่คือจุดเริ่มของการดูแลสุขภาพ



2-1000/0 ☺

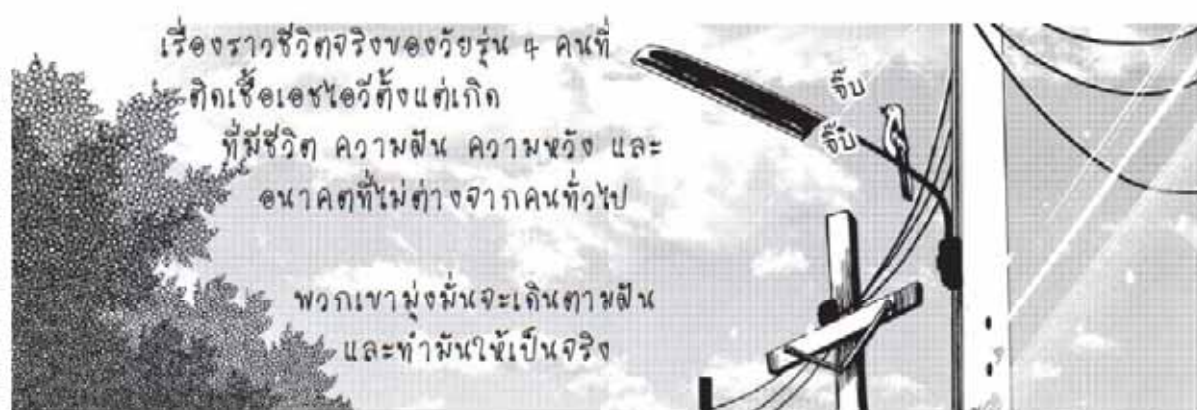


หน้าวันขอชีวิต+

ภาพ: LUNAR*



*ดัดแปลงจากหนังสือในโครงการ หน้าม่านรุด 3 staying positive



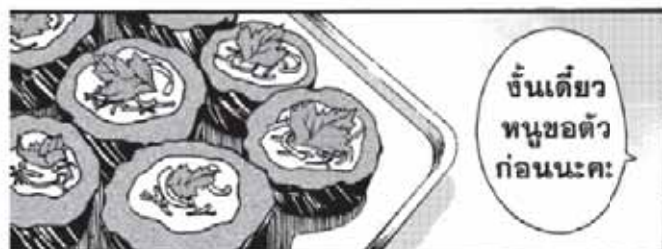
โย
 (17 ปี)



มด
(14 ปี)

คุณป้า
คะ

ให้วางไว้
ตรงไหน
ดีคะ



ชีวิตของพวกเขา

ทั้ง 4 คน

ในแต่ละวัน

ก็ดำเนินไป

ตามปกติ

เพียงแต่ว่า

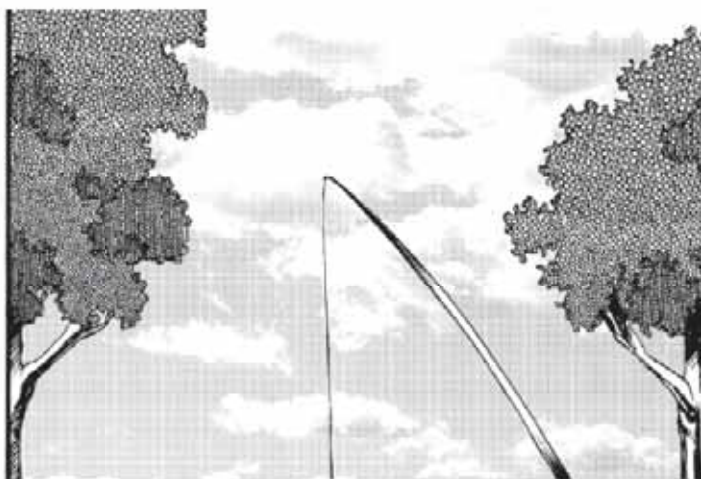
...



ที่พวกเขา
มีชีวิตอยู่
ได้อย่างปกติ
แบบนี้



ก็เพราะยา
ต้านไวรัสเอชไอวี
นี้แหละ





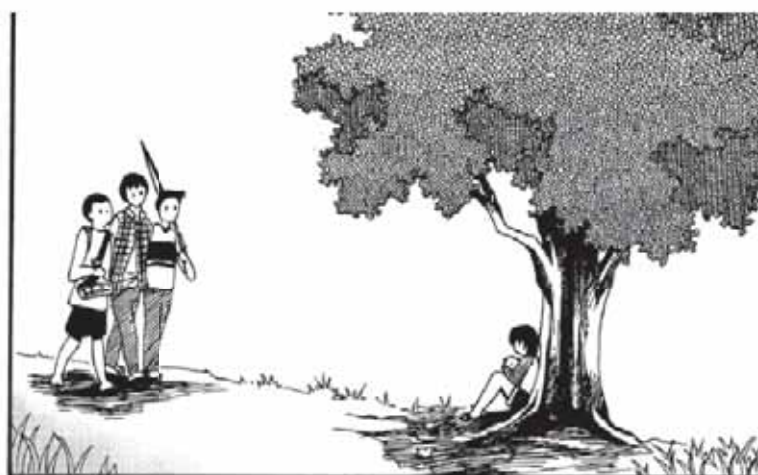


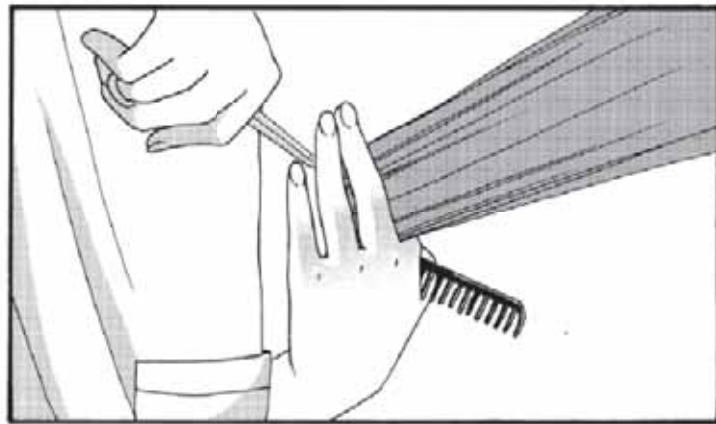


















ฉันก็
รู้สึกแบบนั้น
เหมือนกัน
ซาซ่า

ฉันเอง
ยังไม่ได้บอก
เรื่องนี้กับเพื่อน
และแฟนเลย



ฉันกลัว
นะมอล

ถ้าวันหนึ่ง
ฉันบอก
พวกเขา
ไปแล้ว

ทุกสิ่งทุกอย่าง
จะยัง
เหมือนเดิม
หรือเปล่า



พวกเขา
จะเปิดใจ
ยอมรับ

ในสิ่งที่
พวกเราเป็น
ได้หรือเปล่า



พวกเธอ
เอง

ก็ไม่ได้ต่างจาก
เด็กทั่วไ
ไปเลย





ถ้าวันพรุ่งนี้
มีคนที่น่าสนใจ
พวกเขา
เพิ่มขึ้นมา
สักแค่ 1 คน
ก็คงดีไม่น้อย
เลยนะ



เอดส์รักษาได้...ถ้า?

ติ่ม เป็น อสม.หรืออาสาสมัคร
สาธารณสุขของหมู่บ้าน โดยมีหน้าที่
ให้ความรู้เรื่องเอดส์แก่ชาวบ้าน ทุก
ครั้งที่ต้องลงชุมชน ติ่มมักมีคำพูดที่
ท่องได้เป็นนกแก้วนกขุนทองว่า “เอดส์
ติดต่อได้ ๓ ทาง คือ ทางเพศสัมพันธ์
ทางการใช้เข็มฉีดยา และจากแม่สู่ลูก”
อ้อ...อีกบรรทัดที่ต้องท่องได้คือ “ใช้
ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์
ช่วยป้องกันเอดส์”

บางครั้ง ติ่มก็อึดอัดเหมือนกันเวลา
ตอบคำถามเรื่องเอดส์ของชาวบ้านไม่
ได้ ยิ่งถ้าเป็นคำถามที่นอกเหนือไปจาก
ที่ “ท่องได้” แล้ว ติ่มก็ได้แต่ดำน้ำจน
หายใจหายใจคอไม่ออก อย่างคราวก่อน
ไอ้อาจ ลูกยายพริ้ง ถามว่า “น้ำติ่มๆ
จูบปากกันเนี่ยติดเอดส์ไหม พอดีวันที่
จูบกันมีแผลร้อนในเสียด้วย”

คำถามนี้เล่นเอาติ่ม เอ่อ อ่า เอ่อ
อ่า ไปหลายนาทีก่อนจะดำน้ำตอบไป
ว่า ก็น่าจะเสี่ยงเพราะมีแผล...เอี้ย น่า
จะไม่เสี่ยงเพราะในปากมีน้ำลาย ใน
น้ำลายไม่มีเชื้อเอชไอวีนี่นะ เจ้าอาจถึง
กับเกาหัวแกรกด้วยความงงว่า ตกลง
เสี่ยงหรือไม่เสี่ยงกันแน่?

กว่าจะทำความเข้าใจเรื่องแผล ว่า
ต้องเป็นแผลเปิด แผลสด ถึงจะเป็น
ช่องทางการติดเชื้อได้ แล้วก็กันไป
ได้ยากกว่าคนเราจะติดเชื้อเอชไอวี
จากช่องทางที่เป็นแผล ติ่มก็ยังต้องใช้
เวลานานโข

แล้ววันนี้หมอกี้ให้ติ่มมาอบรมเพิ่ม
เต็มเรื่องการรักษาเอดส์อีก อ้าว...เอดส์
นี้มันรักษาได้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน เคย
ได้ยินแต่เอดส์เป็นแล้วตายนี่

“ต้องแยกให้ออกก่อนนะครับ ระหว่างเอชไอวีกับเอดส์ เอชไอวี เป็นเชื้อไวรัสที่เมื่อเข้าไปในร่างกาย แล้วจะค่อยๆ ทำลายภูมิคุ้มกันในร่างกาย ระยะนี้เราจะยังไม่ป่วย จึงเรียกว่า ผู้ติดเชื้อเอชไอวี เมื่อภูมิคุ้มกัน เหลือน้อยจนไม่สามารถกดเชื้อโรค ได้ เมื่อนั้นร่างกายของเราก็จะเจ็บป่วยด้วยโรคติดเชื้อฉวยโอกาส ต้องไปหาหมอเพื่อรักษา ระยะนี้เราเรียกว่า ผู้ป่วยเอดส์” เจ้าหน้าที่ที่มาอบรมวันนี้ เริ่มร่ายยาว ตีบ่นเบาๆ ว่า แล้วจะแยกไปทำไมกันวะ ก็เป็นเอดส์เหมือนกัน

“ทำไมเราถึงต้องแยกระหว่าง ผู้ติดเชื้อกับผู้ป่วยเอดส์?” ราวกับอ่านปากตี๋ได้ เจ้าหน้าที่คนหนึ่งถาม ขึ้นในวง แต่ปรากฏว่า ไม่มีสัญญาณตอบรับจากหมายเลขที่ท่านเรียก

เจ้าหน้าที่จึงวาดกราฟระดับ ภูมิคุ้มกันในร่างกายที่สัมพันธ์ กับอาการเจ็บป่วยอันเนื่องมาจาก เอชไอวีให้ดู

“ก็เพราะว่า...โรคพวกนี้” เจ้าหน้าที่วงกลมสีแดงชื่อโรคต่างๆ

เช่น วัณโรคนอกปอด ปอดอักเสบพีซีพี และเชื้อราในเยื่อหุ้มสมอง “รักษาให้หายได้ครับ ขออย่าว่าทุกโรครักษาให้หายได้ พอหายแล้ว เพื่อไม่ให้ภูมิคุ้มกัน เราถูกเอชไอวีทำลายอีก ก็ต้องใช้ยาต้านไวรัสควบคุม”

“แหมๆ เรื่องพวกนี้ อสม.อย่างเรา รู้อยู่แล้ว ยังพาชาวบ้านไปรับยาเลี้ยงย” อสม.คนหนึ่งพูดขึ้น ตี๋ก็เห็นด้วย เรื่อง ยาต้านไวรัสเนี่ย พวกเรารู้กันอยู่แล้ว “มันคือยาฮีดอายนั่นแหละ ไม่อย่างนั้น ก็ตายกันไปนานแล้ว”

“เหมือนเบาหวานกับโรคหัวใจใช้ หมอครับที่ต้องกินยาคุมไว้ตลอด”

เจอย้อนถามเข้าอย่างนี้ ตี๋ และพรรคพวกก็ไม่รู้จะตอบว่ายังไง เหมือนกันจริงๆ แล้วการกินยาด้าน ไวรัสเนี่ยก็เหมือนกับการกินยาควบคุม ระดับน้ำตาลในคนที่เบาหวาน แต่..ไม่รู้สิ ความรู้สึกมันแปลกๆ คนเป็นเบาหวานกับคนเป็นเอดส์มันไม่เหมือนกันหรอกมั้ง ยังไงๆ คนเป็นเอดส์ก็ต้องตาย แต่คิดไปคิดมาอีกที คนเป็นเบาหวานก็ต้องตายเหมือนกันนี่หว่า

“นี่คือสิ่งที่พวกเราอยากจะมา
ชวนพี่ๆ คุยในวันนี้” เจ้าหน้าที่ที่มา
อบรมเริ่มยิงหมัดตรง “ถ้าเราบอกผู้ติด
เชื่อว่ายาต้านไวรัสเป็นยาฮีตอายุ คิดว่า
เขาจะรู้สึกอย่างไรครับ”

“ก็คงอยู่ไปวันๆ แบบว่ารักษาไม่ได้
แค่ทำให้ตายช้าลงเท่านั้น แต่ยังไงก็
ตาย” อสม.คนหนึ่งตอบโดยไม่ต้องคิด

“แต่ถ้าบอกว่า เอ็ดส์รักษาได้ คิด
ว่าความรู้สึกของคนฟังจะเปลี่ยนไป
ไหมครับ”

คราวนี้ นังแอ่ว เพื่อนของติ่มที่
เป็น อสม.ฝ่ายงานเอดส์ด้วยกันเถียง
ขึ้นทันที

“จะไปบอกคนแบบนี้ได้ยังไงกัน
บอกว่ารักษาได้ วัลรุ่นในหมู่บ้านเรามัน
จะได้ใจ ไม่กลัวเอดส์กันแล้ว นี่ขนาด
เดือนมันเรื่องถุงยางอยู่บ่อยๆ หมู่บ้าน
เรายังมีคนติดเชื่ออยู่เลย”

พูดจบก็มีหลายคนพยักหน้าอย่าง
เห็นด้วย ติ่มก็คล้อยตามเพื่อนอยู่
เหมือนกัน ยังมี อสม.อีกหลายคน
ถกเถียงเกี่ยวกับประเด็นนี้ ทั้งเห็นด้วย

และไม่เห็นด้วย บทสรุปของการอบรม
ครั้งนี้คือความหนักใจของติ่มที่ไม่รู้จะ
เอาเรื่อง “เอดส์รักษาได้” ไปขยายต่อ
หรือเก็บไว้ดี

“ผมคิดว่ามันมี ๒ มุม มุมหนึ่งก็
อย่างที่พี่ๆ ว่า ว่าหากพูดเรื่องเอดส์
รักษาได้ออกไปจะทำให้คนไม่ป้องกัน
กับอีกมุมหนึ่งคือ ถ้าพูดออกไปแล้ว
ทำให้คนที่กำลังสิ้นหวังมีหนทางที่จะ
รักษาตัวเอง เห็นทางออกของชีวิตหลัง
ติดเชื่อแล้วว่าจะอยู่ต่ออย่างไร ก็เป็น
เรื่องที่พี่ๆ ต้องชั่งน้ำหนักกัน”เจ้าหน้าที่
อบรมพูดซ้ำๆ ชัดถ้อยชัดคำ ก่อนย้ำ
ว่า “แต่อย่างหนึ่งที่ต้องบอกเป็นข้อมูล
คือ...การรณรงค์ให้คนกลัวเอดส์ไม่ได้
ทำให้จำนวนผู้ติดเชื่อลดลง และยังไม่มี
ตัวเลขผู้ติดเชื่อ เพราะรู้ว่าเอดส์รักษา
ได้แล้วไม่ป้องกัน แต่มีตัวเลขยืนยันว่า
ผู้ติดเชื่อเข้ามารักษาตัวมากขึ้นเมื่อรู้ว่า
เอดส์รักษาได้”

ยากจริงไว้อย! ติ่มบ่นในใจ ขณะ
เลี้ยวมอเตอร์ไซด์เข้าบ้าน เสียงเพลง

จากวิทยุตั้งกระหึ่ม ท่าทางวันนี้ไอ้
ต้อง...ลูกชายเทวดาของเธอจะกลับ
บ้านเร็ว

“ไปไหนมาละแม่ หิวข้าวไม่มี
กับข้าวอะไรกินเลย”

“โอ๊ย...ไซในตู้เย็นก็เจียวเอาบ้างสิ
ไว้ย ูกก็ต้องมีธุระของูกบ้าง จะให้อยู่กับ
บ้านทุกวันได้ยังงี้” ต้มไวยวาย ก่อนวาง
กระเป๋าลงกับพื้น เจ้าต้องตรงเข้ามารื้อ
หากระเป๋าดังค์

“งั้นขอสักร้อยเอาไปซื้อกับข้าวนะ
แม่” มันว่า ก่อนล้วงกระเป๋าดังค์ของ
แม่ ยังไม่ทันเจอกระเป๋าสตางค์ก็เจอ
เอกสารบางอย่าง “อะไรเนี่ย...เอตส์
รักษาได้...ว้าว...อย่างนี้ก็คิสิ รักษาได้
แล้ว ไม่ต้องกลัวเอตส์แล้ว ูกอย่างแม่
เอามาแจกก็ไม่ต้องใช้แล้วสิ”

“ชะ...ไฉนนี่ เดี่ยวูกเพ่นกบาล อ่าน
แค่นี้แล้วทักทักว่ารักษาได้ รุหรือเปล่า
ว่ารักษาได้ยังงี้ มันต้องกินยาไปตลอด
ชีวิตนะไว้ย มึงชอบหรือกินยาทุกวัน
ต้องกินตรงเวลาจะได้คุมเชื้อไวรัสไว้
ต้องไปหาหมอตรวจโน่นตรวจนี่”

“อ้าว...ก็เห็นเขียนว่าเอตส์รักษา
ได้” มันเถียง

“ก็รักษาได้จริง ๆ โรคทุกโรคจาก
ภาวะป่วยเอตส์รักษาได้หมดแหละ
แต่ต้องกินยาต้านไวรัสควบคุมไม่ให้
จำนวนเชื้อเอชไอวีมันเพิ่มขึ้น ูกมีคุ้มกัน
ในร่างกายเราจะได้ไม่ถูกทำลายจะได้
ต่อสู้กับเชื้อโรคได้ เราจะได้ไม่เจ็บป่วย
อีก” ต้มพยายามอธิบาย แต่เจ้าลูกชาย
ส่ายหัว

“ยากชะมัด ไม่เข้าใจ เอาเป็นว่า
ฉันเอาเงินแม่ไปร้อยนึงนะ จะไปตลาด
ขอกุญแจมอเตอร์ไซด์ด้วยนะแม่ คินนี้
กลับดึกหน่อย จะไปตลาดเปิดท้ายที่
ห้างในเมือง”

ลูกชายลงบันไดไปแล้วพร้อมกับ
เสียงสตาร์ทมอเตอร์ไซด์ดังตามมา ต้ม
ถอนหายใจ ท่าทางจะไม่ได้เรื่องเสีย
กระมัง วัดจากลูกชายเธอก็ได้ พอรู้
ว่าเอตส์รักษาได้ปั๊บ ไม่ทันฟังอะไร ก็
เข้าใจไปแล้วว่า ต่อไปนี้ไม่ต้องกลัว
เอตส์ สงสัยที่นั่งแ้วพูดจะจริง ลองพูด
ว่าเอตส์รักษาได้ออกไป คนในหมู่บ้านก็
ไม่กลัวเอตส์กันแล้ว ต่อไปทั้งหมู่บ้านก็

คงจะมีแต่คนเป็นเอดส์กันเต็มไปหมด

ติ่มไม่รู้ว่ในหมู่บ้านที่เธออาศัย
อยู่มีผู้ติดเชื้อเท่าไร ถ้าเขาป่วยจริงก็
คงไม่มารักษาหรือรับยาที่โรงพยาบาล
ใกล้บ้าน ก็ดูอย่างคนที่มารับยา
ที่โรงพยาบาลประจำอำเภอของเธอ ก็
ล้วนแล้วแต่เป็นคนอำเภออื่น บางราย
มาจากจังหวัดอื่นด้วยซ้ำ แต่ถึงอย่างไร
ติ่มก็ยังได้ยินเสียงลือเสียงเล่าอ้างว่ามี
หลายคนในหมู่บ้านที่น่าจะติดเชื้อ แต่
ยังไม่ป่วยมากถึงขนาดต้องไปรักษา

“ติ่มไว้อย...อยู่หรือเปล่า” เสียง
แอว์เรียกอยู่หลังบ้าน คงไม่กล้าเข้า
มาเพราะไ้ต่างเท่าเสียงดัง ปกติถ้า
คุ้นหน้าคุ้นตากันสองสามครั้ง มันจะ
จำได้และไม่เท่า แต่กับนังแอว์ไม่รู้เป็น
ยังงิ เจอหน้าที่ไรเป็นต้องเท่า แถมยัง
ทำท่าจะกัดเสียด้วย

“อยู่...มีอะไร” ติ่มเดินไปหลังบ้าน
แอว์ยังไม่ลงจากมอเตอร์ไซด์ แม้ว่าจะ
ดับเครื่องแล้ว ท่าทางแอว์รีบร้อน

“เออ ข้าจะมานัดเ็งเรื่องไป
ช่วยงานหมอรุ่งนภาพร่งนี้ เจอกันที่
โรงพยาบาลตอนแปดโมงเช้าเลยก็แล้ว

กัน ไม่มารับนะ เ็งก็ให้ผัวเ็งไปส่งแล้ว
กัน ข้าต้องไปธุระที่อื่นก่อน”

“เออ ได้” ติ่มรับคำ พร่งนี้เป็น
วันรับยาของผู้ติดเชื้อ เธอและแอว์
มีหน้าที่ตรวจประวัติคนไข้ และซักถาม
เรื่องการกินยาว่ากินตรงเวลากันหรือ
เปล่า แรกๆ ติ่มก็ไม่อยากทำงานนี้ แต่
หมอรุ่งนภาพใจดี เอาใจใส่งานมากกว่า
หมอฝ่ายอื่นๆ เธอกับแอว์เลยสบายใจ
ที่จะทำงานกับหมอรุ่งนภาพ

รุ่งขึ้น ติ่มไปถึงโรงพยาบาลตั้งแต่
เจ็ดโมงเช้า คิดว่าตัวเองมาเช้าแล้ว
แต่คนที่มารับยามาถึงก่อนเธอเสียอีก
พวกเขานั่งรวมกลุ่มกันอยู่ที่โต๊ะม้า
หินใต้ต้นหางนกยูงหน้าโรงพยาบาล
พอเห็นเธอก็ยกมือไหว้ทักทาย ติ่มจึง
เข้าไปนั่งคุยด้วย

“มากันแต่เช้าเลย” ติ่มทัก “ตื่นกัน
ตั้งแต่กี่โมงเนี่ย”

“ต้องมาแต่เช้าจ้ะ รถเที่ยวแรกออก
ตอนตีห้า ถ้ามารถเที่ยวสองตอนเจ็ด
โมงจะมารับยาไม่ทัน” ลำดวน ผู้รับยา
คนหนึ่งตอบก่อนยิ้มซื่อๆ ติ่มอดคิดไม่
ได้ว่า บุคลิกท่าทางแบบนี้ไม่น่าเลยที่

จะติดเชื่อ ผู้หญิงที่มีบุคลิกขี้กลัวอย่าง
ลำดวนนะหรือจะไม่กลัวเอดส์

“เหมือนกัน บ้านผมอยู่ไกลกว่า
ลำดวนอีก นี่ต้องตื่นตั้งแต่ตีสี่” วันชัย ซึ่ง
เคยมีประวัติว่าทำงานด้านสาธารณสุข
มาก่อนแต่ก็ยังติดเชื่อ พุดขึ้นบ้าง “แต่
ทำได้ ยาคือชีวิตของเรา”

“เคยคิดมาก่อนไหมว่าต้องกิน
ยาไปตลอดชีวิตแบบนี้” ต้มพยายาม
หลีกเลี่ยงคำถามที่จี้ใจดำว่า เคยคิด
มาก่อนไหมว่าตัวเองจะติดเชื่อ หรือ
คำถามประเภทว่า ติดเชื่อมาได้ยังไง
โธ่...คนเราคงไม่ได้ใส่รองเท้าคู่เดียวกัน
แล้วติดเชื่อมาหรอก

“ไม่เคยคิด ไม่อยากกิน” ลำดวน
ว่า “ไม่เคยคิดด้วยซ้ำว่าตัวเองจะมา
เป็นแบบนี้ เราก็ว่าเราระวังตัวทุกอย่าง
ระวังเรื่องเข็มฉีดยาเวลาไปโรงพยาบาล
ระวังเรื่องกรรไกรตัดผมที่ร้านเสริมสวย
แต่ลืมคิดไป ไม่เคยระวังผิวตัวเอง”

“เหมือนผมละ...มีความรู้ท่วมหัว
เลย รู้ด้วยว่าควรใช้ถุงยางเพื่อป้องกัน
เวลาไปนอนกับผู้หญิงคนอื่นเลยใช้ถุง
ยางทุกครั้ง แต่กับแฟนตัวเองกลับไม่

เคยใช้ถุงยาง” วันชัยเล่าบ้าง “เราก็ก
เห็นหน้าตาทำทางดี ไม่น่าจะมีเชื้อ เรา
ก็ประเมินพลาดเอง”

“ไม่เคยคิดว่าจะมาเป็นโรคที่ตัวเอง
กลัวที่สุด ระวังที่สุด” ลำดวนพูดด้วยน้ำ
เสียงซื่อๆ อีก ต้มรู้สึกว่บรรยากาศรอบ
ตัวเงียบขึ้นมาทันที ทั้งที่โรงพยาบาล
เริ่มมีผู้คนเข้ามาใช้บริการมากขึ้นเมื่อ
ใกล้ถึงเวลาทำการปกติ แอ้วก็เป็นอีก
คนที่เพิ่งมาถึง พอเห็นเพื่อน ต้มเลย
ขอตัวจากวงสนทนาไปช่วยแอ้วเตรียม
เอกสารก่อนที่หมอรุ่นเก่าจะมาถึง แต่
ในใจก็ยังคิดแต่เรื่องที่ได้คุยกับลำดวน
และวันชัย

“แอ้ว...” ต้มเรียกขณะช่วยกันจัด
ของ “เรื่องที่เจ้าหน้าที่เขามาอบรม เรื่อง
เอดส์รักษาได้นะ เอ็งจะทำยังไง”

“ทำยังไง? หมายถึงอะไรละ”

“หมายถึงว่า เอ็งจะเอาไปขยายต่อ
หรือเปล่า”

“ไม่เด็ดขาด” แอ้วยืนยันหนักแน่น
“เอ็งไม่กลัวหรือว่า พุดออกไปแล้วคน
จะไม่กลัวเอดส์ เดี่ยวก็จะไปติดเชื่อกัน

เต็มไปหมด”

“แต่คนที่กลัวเอดส์ก็ยังติดเชื้อมะ”
ติมเถียงตามที่ได้คุยกับลำดวนและ
วันชัยมา “กลัว กลัว กลัว ก็ยังติด เพราะ
ไอ้เรื่องที่กลัว กับเรื่องประเมินความ
เสี่ยงของตัวเองได้ มันคนละเรื่องกัน”

“เออ...เอ็งอยากพูดก็พูดไป ถ้ามีคน
ติดเชื่อเพราะคำพูดว่าเอดส์รักษาได้นะ
เอ็งต้องรับผิดชอบ” แอ่วว่า แล้วก็เดิน
ไปจัดเอกสารอีกมุมหนึ่งของห้อง ติม
เลยทำงานของตัวเองไปเสียๆ

วันนี้มีคนมารับยารายใหม่ หมอ
รุ่งนภาบอกไว้อย่างนั้น ติมมองออก
ไปนอกหน้าต่าง เห็นชายหน้าตาไม่
คุ้น อาจจะเป็นผู้รับยารายใหม่อย่างที่
หมอบอก

เขาดูไม่แข็งแรง ผอม ผิวหนังมี
ร่องรอยตุ่มพืพื และยังไ้คอกแค้ก
เขาปลีกตัวนั่งอยู่คนเดียวที่ม้านั่งยาว
ด้านหน้าห้องรับยา

“มารอหมอรุ่งนภาหรือเปล่า” ติม
ถาม ชายคนดังกล่าวพยักหน้า ติม
ไม่อยากเชื่อเลยว่า ในยุคที่การรักษา

ก้าวหน้าไปมากขนาดที่ว่ามียาต้าน
ไวรัสควบคุมเชื้อเอชไอวีและทุกโรคที่
เป็นอาการเจ็บป่วยก็รักษาให้หายได้
ชายคนนี้จะยังปล่อยให้ตัวเองมีร่างกาย
ทรุดโทรมได้ถึงเพียงนี้

“เพิ่งมาหาหมอหรือ” ติมถามอีก
เขาก็พยักหน้าอีก เธอเลยนั่งลงคุย
ด้วย “ฉันเป็นผู้ช่วยหมอรุ่งนภาอยู่ที่นี่
วันนี้หมอบอกเหมือนกันว่าจะมีคนใหม่
มารับยา”

“เพิ่งออกจากโรงพยาบาลได้สอง
เดือน” เขาเริ่มต้นบทสนทนา เมื่อเห็น
ว่า ติมเป็นเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลที่
ทำงานเกี่ยวกับเรื่องของเขาโดยเฉพาะ
“นอนติดเตียงตั้งนานกว่าจะกลับบ้านได้
คิดว่าไม่รอดเหมือนกัน ญาติก็เตรียม
จองวัดแล้ว”

“ไอ้...ไม่ตายหรือ มาหาหมอ
หมอเขา รักษาได้” ติมพูดตามที่เห็นมา
ตลอดจากการทำงาน แต่ชายคนนี้ก็
ขัดขึ้นมาทันที

“ก็ไม่มีใครบอกว่ารักษาได้!” น้ำ
เสียงเขาเหมือนโกรธขึ้นมา แต่แปบ
เดียวก็เปลี่ยนเป็นปกติ “ถ้าผมรู้ ว่า

มันรักษาได้ ผมจะไม่ปล่อยให้ตัวเอง
นอนป่วยอยู่ตั้งนานหรอก ใครกันจะ
อยากตาย”

ติมอึ้งเป็นรอบที่สองของเช้านี้ รู้สึก
เหมือนถูกตีแสบหน้า สิ่งที่เขาเคยเชื่อ
เคยรู้มา กลับตาลปัตรไปหมดเมื่อได้
คุยกับ “เจ้าของเรื่อง” จริงๆ

คำพูดของเจ้าหน้าที่ที่มาอบรมให้
เธอเมื่อวานปรากฏชัดขึ้นอีก เป็นการ
ปรากฏชัดแบบที่ติมไม่รู้จะหาเหตุผล
อะไรมาขัดแย้ง

“ผมคิดว่ามันมี ๒ มุม มุมหนึ่งก็
อย่างที่ว่าๆ ว่า หากพูดเรื่องเอดส์
รักษาได้ออกไปจะทำให้คนไม่ป้องกัน

กับอีกมุมหนึ่งคือ ถ้าพูดออกไปแล้ว
ทำให้คนที่กำลังสิ้นหวังมีหนทางที่จะ
รักษาตัวเอง เห็นทางออกของชีวิต
หลังติดเชื่อแล้วว่าจะอยู่ต่ออย่างไร ก็
เป็นเรื่องที่พีๆ ต้องชั่งน้ำหนักกัน แต่
อย่างหนึ่งที่ต้องบอกเป็นข้อมูลคือ...
การรณรงค์ให้คนกลัวเอดส์ไม่ได้ทำให้
จำนวนผู้ติดเชื้อลดลง และยังมีตัวเลข
ผู้ติดเชื้อ เพราะรู้ว่าเอดส์รักษาได้แล้ว
ไม่ป้องกัน แต่มีตัวเลขยืนยันว่าผู้ติด
เชื่อเข้ามารักษาตัวมากขึ้นเมื่อรู้ว่าเอดส์
รักษาได้”

เพราะลำดวน วันชัย และชายที่
สนทนากับเธออยู่ตอนนี้ เป็นข้อพิสูจน์
คำพูดดังกล่าวได้เป็นอย่างดี





เอชไอวี ป้องกันได้

เอื้อเพื่อการรณรงค์ในเล่ม

- มุลนิธิเข้าถึงเอดส์
- องค์การแพธ